

de Rechtspraak

Rechtbank Den Haag

3SRRC03497413

A23

AANTEKENEN PER POST PER FAX

Bestuursrecht

Mevrouw K. Wittop Koning
Oosteinde 11 H82
2841 AA Moordrecht

bezoekadres
Prins Clauslaan 60
2595 AJ Den Haag

correspondentieadres
Postbus 20302
2500 EH Den Haag

datum 23 december 2014
onderdeel Team administratie 2 - CC
contactpersoon mevr D.I. Sahebodin
doorkiesnummer 070-3813869
ons kenmerk zaaknummer SGR 14 / 6721 WOB V05
uw kenmerk
bijlage(n)
faxnummer afdeling 070-3813670
onderwerp het beroep van K. Wittop Koning

t (070) 3813131
f (070) 3813360
www.rechtspraak.nl

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

Geachte mevrouw,

Over het beroep met zaaknummer SGR 14 / 6721 WOB V05 deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een ECLI-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld **binnen zes weken** na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het zaaknummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Bestuursrecht

zaaknummer: SGR 14/6721

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 december 2014 in de zaak tussen

K. Wittop Koning, te Moordrecht, eiseres

en

het college van burgemeester en wethouders van Zuidplas, verweerder
(gemachtigde: R. Oosterhuis).

Procesverloop

Eiseres heeft in december 2013 en de eerste maanden van 2014 meerdere verzoeken om informatie op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) bij verweerder ingediend. Deze verzoeken betreffen alle – kort gezegd – de (permanente) bewoning van recreatiewoningen binnen de gemeente Zuidplas (voorheen de gemeenten Moordrecht, Nieuwerkerk aan den IJssel en Zevenhuizen-Moerkapelle).

Op deze verzoeken is door verweerder op respectievelijk 28 januari 2014, 29 januari 2014, 31 januari 2014, 3 februari 2014, 10 februari 2014, 19 maart 2014 en 3 april 2014 beslist.

Eiseres heeft tegen vorengenoemde besluiten bezwaarschriften ingediend.

Eiseres en verweerder hebben ingestemd met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter als bedoeld in artikel 7:1a van de Awb.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 24 september 2014.

Eiseres is daarbij in persoon verschenen.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was namens verweerder ter zitting aanwezig M. Verhees.

De rechtbank heeft ter zitting het doen van uitspraak aangehouden om partijen in de gelegenheid te stellen de volgende nadere stukken te overleggen:

-Verweerder overlegt voor donderdag 9 oktober 2014 een overzicht waaruit antwoord op de vraag kan blijken in hoeveel gevallen er sprake is van mogelijke dubbeltellingen (hetgeen een verklaring zou kunnen zijn voor het verschil in aantallen percelen op de overgelegde lijst en het aantal vergunningen);

-Verweerder overlegt voor donderdag 9 oktober 2014 de besluiten die door verweerder zouden zijn genomen naar aanleiding van de Wob-verzoeken die verzoekster heeft ingediend het betrekking tot de heer Knoester (de voormalige eigenaar van de woning van eiseres);

-Eiseres overlegt voor donderdag 9 oktober 2014 een schriftelijk overzicht van de door haar bij verweerder ingediende ingebrekestellingen, met daarbij vermeld of de dwangsom volgens haar is verschuldigd in verband met een besluit waarmee zij het inhoudelijk oneens is, dan wel een besluit dat te laat is genomen.

Eiseres heeft op 7 oktober 2014 een overzicht ingediend van de door haar bij verweerder ingediende ingebrekestellingen.

Verweerder heeft bij brief van 10 oktober 2014 een nadere toelichting overgelegd.

Hierop heeft eiseres per emailbrief van 10 oktober 2014 gereageerd.

Verweerder heeft bij brief van 24 oktober 2014 gereageerd op het door eiseres overgelegde overzicht van ingebrekestellingen.

Bij brief van 1 december 2014 heeft de rechtbank partijen verzocht om toestemming om zonder nadere zitting uitspraak te doen.

Partijen hebben deze toestemming verleend.

De rechtbank heeft daarop het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Op grond van artikel 7:1 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) dient degene aan wie het recht is toegekend beroep bij een administratieve rechter in te stellen, alvorens beroep in te stellen bezwaar te maken.

Op grond van artikel 7:1a, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de indiener in het bezwaarschrift het bestuursorgaan verzoeken in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter, zulks in afwijking van artikel 7:1.

Op grond van het derde lid van dit artikel kan het bestuursorgaan met het verzoek instemmen indien de zaak daarvoor geschikt is.

De rechtbank stelt vast dat het verzoek om in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de rechtbank – in afwijking van artikel 7:1a van de Awb - niet is gedaan door eiseres in haar bezwaarschrift, maar dat daartoe het initiatief is genomen door verweerder nadat eiseres reeds verschillende bezwaarschriften bij verweerder had ingediend. Eiseres heeft ingestemd met het rechtstreeks beroep.

De rechtbank overweegt dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat rechtstreeks beroep uitzondering moet blijven en dat de bezwaarschriftprocedure slechts in bijzondere gevallen achterwege dient te blijven. De regeling voor rechtstreeks beroep is vooral bedoeld voor gevallen waarin in de primaire fase al een zodanig uitputtende gedachtewisseling tussen bestuur en belanghebbende heeft plaatsgevonden, dat de bezwaarschriftprocedure daaraan weinig of niets meer kan toevoegen, terwijl tevens vaststaat dat het besluit nog altijd in geschil is. Gevallen waarin nog onvoldoende onderzoek naar de feiten is gedaan, lenen zich niet voor rechtstreeks beroep (Kamerstukken II 2000-2001, 27 563, nr. 3, p. 3 en 4).

De rechtbank zet – gezien de stukken en het verhandelde ter zitting – vraagtekens bij de door partijen kennelijk eerder gehuldigde opvatting dat in de primaire fase al een zodanig uitputtende gedachtewisseling tussen bestuur en belanghebbende heeft plaatsgevonden, dat de bezwaarschriftprocedure daaraan weinig of niets meer had kunnen toevoegen.

Ter zitting is de rechtbank evenwel gebleken dat partijen een inhoudelijk oordeel over de zaak willen vernemen van de rechtbank. Niet is gebleken dat zij terugwijzing van de zaak naar verweerder zouden wensen.

De rechtbank zal de bezwaarschriften dan ook, om proceseconomische redenen en uit oogpunt van een definitieve geschillenbeslechting, mede gelet op het bepaalde in artikel 7:1a van de Awb, beschouwen als een rechtstreeks beroepschrift.

De rechtbank overweegt allereerst het volgende.

Een centrale gedachte in het bestuursrecht is, dat bestuursorganen over vergaande bevoegdheden beschikken om in het algemeen belang inbreuk te maken op de belangen van burgers. Het materiële en formele bestuursrecht regelt dat burgers kunnen afdwingen dat bestuursorganen daarbij binnen de kaders van hun bevoegdheden blijven en behoorlijkheidsnormen in acht nemen.

Deze centrale gedachte is met de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen in zekere zin doorbroken. In deze wet wordt aan de burger een bevoegdheid toegekend, namelijk tot het in gebreke stellen van het bestuursorgaan, met een belastend rechtsgevolg voor het bestuursorgaan, namelijk dat de termijn begint te lopen, na afloop waarvan het, bij uitblijven van een besluit, een dwangsom verbeurt.

Genoemde wet introduceert daarmee een zekere wederkerigheid in de rechten en plichten die burger en overheid jegens elkaar hebben. Dit kan naar het oordeel van de rechtbank niet anders dan met zich brengen dat er ook een zekere wederkerigheid moet zitten in de behoorlijkheidsnormen waar partijen elkaar over en weer aan mogen houden. De overheid hoort bij de uitoefening van zijn bevoegdheden behoorlijkheidsnormen in acht te nemen en mag naar het oordeel van de rechtbank van de burger verwachten, dat ook deze bij het uitoefenen van zijn bevoegdheid tot ingebrekestelling binnen de grenzen van de behoorlijkheid blijft.

De rechtbank heeft, op grond van de over en weer ingediende stukken en hetgeen ter zitting is verklaard, niet de indruk gekregen dat aan de kant van verweerder aanstonds sprake is geweest van onwilligheid tot het voldoen aan de door eiseres ingediende Wob-verzoeken. Gezien de (zeer) grote hoeveelheid gevraagde informatie, welke een lange tijdspanne omvat en afkomstig is van een aantal verschillende - inmiddels samengevoegde - gemeenten, is alleszins aannemelijk geworden dat het vergaren van de gevraagde informatie een zeer tijdrovende en kostbare kwestie is (geweest). Door verweerder voortdurend te confronteren met nieuwe – vaak uitgebreide - Wob-verzoeken, ingebrekestellingen, bezwaarschriften en ingebrekestellingen tot het nemen van een dwangsombesluit, heeft eiseres verweerder op dusdanige wijze onder druk gezet aan haar verzoeken te voldoen, dat naar het oordeel van de rechtbank de grenzen van de behoorlijkheid in zicht zijn gekomen.

Inzake het voorliggende geschil overweegt de rechtbank – mede in het licht van vorenstaande algemene overweging – het volgende.

Ten aanzien van het door eiseres ingediende bezwaarschrift tegen het besluit van 29 januari 2014 overweegt de rechtbank dat het besluit van 29 januari 2014 een beslissing is op het

door eiseres ingediende Wob-verzoek van 23 december 2013. Dit verzoek is bij partijen ook bekend onder nummer **2014018149**.

De rechtbank overweegt dat verweerder heeft besloten de gevraagde informatie gedeeltelijk toe te zenden. Ten aanzien van het overleggen van handhavingsuitvoeringsprogramma's van de gemeente Moordrecht in de periode 1 maart 1997 t/m 1 januari 2010 merkt verweerder op dat in deze periode geen uitvoeringsprogramma's zijn vastgesteld.

Eiseres heeft aan haar bezwaar ten grondslag gelegd dat zij de gevraagde krantenartikelen mist en tevens de gespreksnotities van 1 juni 1995, 2 mei 1996, 18 december 1997, 13 januari 1997 en 9 november 1998.

Ten aanzien van de krantenartikelen overweegt de rechtbank dat de Wob geen grondslag biedt om te verzoeken om kopieën van krantenartikelen. Nu krantenartikelen naar hun aard openbaar zijn, vallen zij niet onder de reikwijdte van de Wob. De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2007 (ECLI:NL:RVS:2007:BA9793).

Ten aanzien van de gespreksnotities overweegt de rechtbank - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA2018) - dat wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt is om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

Verweerder heeft te kennen gegeven dat onder hem geen andere documenten berusten dan de documenten die reeds aan eiseres zijn verstrekt. De rechtbank overweegt dat deze mededeling niet ongeloofwaardig overkomt en dat eiseres het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 29 januari 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift wordt het volgende overwogen.

Niet is gebleken dat eiseres verweerder terzake hiervan schriftelijk in gebreke heeft gesteld.

Met verweerder is de rechtbank derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurd.

Voor zover het beroep van eiseres zich richt tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is dit derhalve eveneens ongegrond.

Ten aanzien van het door eiseres ingediende bezwaarschrift tegen het besluit van 31 januari 2014 overweegt de rechtbank het volgende.

Het besluit van 31 januari 2014 is een beslissing die is genomen naar aanleiding van de door eiseres ingediende Wob-verzoeken van 23 december 2014.

Deze verzoeken zijn bij partijen ook bekend onder de nummers **2014018058, 2014018099, 2014018133, 2014018112/2014025850, 2014018116, 2014018077, 2014018049, 2014018041 en 2014010138.**

Verweerder heeft besloten de gevraagde informatie toe te zenden, met uitzondering van een aantal stukken die verweerder niet in zijn archieven heeft aangetroffen.

De rechtbank overweegt - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA2018) - dat wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt is om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

Verweerder heeft te kennen gegeven dat onder hem geen andere documenten berusten dan de documenten die reeds aan eiseres zijn verstrekt. De rechtbank overweegt dat deze mededeling niet ongeloofwaardig overkomt en dat eiseres het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 31 januari 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift wordt het volgende overwogen.

Ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) verbeurt het bestuursorgaan, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Eiseres heeft verweerder bij brieven van 2 mei 2014 in gebreke gesteld. Op 13 mei 2014 heeft eiseres ingestemd met de doorzending en behandeling als beroepschrift van haar bezwaarschrift. Op dat moment waren derhalve nog geen twee weken verstreken sinds verweerder schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Met verweerder is de rechtbank derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurd.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is derhalve ongegrond.

Ten aanzien van de door eiseres ingediende bezwaarschriften tegen het besluit van 3 februari 2014 overweegt de rechtbank het volgende.

Het besluit van 3 februari 2014 is een beslissing op de door eiseres ingediende Wob-verzoeken van 6 januari 2014. Deze verzoeken zijn bij partijen ook bekend onder de nummers **2014010138 en 2014010152.**

Verweerder heeft in het besluit het verzoek om informatie gedeeltelijk toegewezen. Voor het overige heeft verweerder medegedeeld dat geen exacte cijfers bekend zijn inzake het aantal bestede uren dat door juridisch medewerkers in totaal is gespendeerd aan handhavingsszaken met betrekking tot permanente bewoning in 2012 en dat geen bedragen bekend zijn met betrekking tot de uitgaven met betrekking tot de dossiervorming, het inwinnen van informatie met betrekking tot permanente bewoning en hoorzittingen.

De rechtbank overweegt dat laatstgenoemde mededelingen niet ongeloofwaardig overkomen en dat eiseres het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt. De rechtbank is van oordeel dat het eiseres uit de hiervoor aangehaalde passages uit het besluit redelijkerwijs duidelijk heeft moeten zijn dat verweerder niet in staat was om de door haar gevraagde informatie te verstrekken. Daarmee dient haar bezwaar daartegen geen redelijk doel of belang meer.

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 3 februari 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift wordt het volgende overwogen.

Ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) verbeurt het bestuursorgaan, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Eiseres heeft verweerder bij brief 7 mei 2014 in gebreke gesteld. Op 13 mei 2014 heeft eiseres ingestemd met de doorzending en behandeling als beroepschrift van haar bezwaarschrift. Op dat moment waren derhalve nog geen twee weken verstreken sinds verweerder schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurt.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is daarom ongegrond.

Ten aanzien van de door eiseres ingediende bezwaarschriften tegen het besluit van 19 maart 2014 (herzien bij besluit van 3 april 2014) overweegt de rechtbank het volgende. Het besluit van 19 maart 2014 is een beslissing op de door eiseres ingediende Wob-verzoeken van respectievelijk 23 januari 2014, 30 januari, 31 januari 2014, 10 februari 2014 en 17 februari 2014. Deze verzoeken zijn bij partijen ook bekend onder de nummers **2014025252, 2014023991, 2014023965 en 2014026173.**

Verweerder heeft besloten de gevraagde stukken, voor zover aanwezig in het archief, gefaseerd aan eiseres te verstrekken, nadat deze geschoond zijn van persoonsgegevens. Bij herzien besluit van 3 april 2014 heeft verweerder de gevraagde stukken, voor zover bij verweerder aanwezig, overgelegd.

De rechtbank overweegt - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 (in zaak nr. 201203755/1/A3) - dat wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt is om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

De rechtbank overweegt dat eiseres in beroep niet heeft kunnen aangeven welke stukken zich onder verweerder zouden bevinden, maar niet openbaar gemaakt zouden zijn. Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 3 april 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift van 8 april 2014 wordt overwogen dat eiseres op 13 mei 2014 heeft ingestemd met de doorzending en behandeling als beroepschrift van haar bezwaarschrift. Op dat moment was de wettelijke beslistermijn nog niet verstreken.

Met verweerder is de rechtbank derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurd.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is derhalve ongegrond.

Ten aanzien van het standpunt van eiseres dat verweerder geen besluit heeft genomen naar aanleiding van haar op 14 februari 2014 ingediende Wob-verzoek (welk verzoek bij partijen ook bekend is onder nummer **2014028342**), overweegt de rechtbank het volgende.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de informatie met betrekking tot recreatiepark De IJsseldreef is overgelegd bij besluit van 3 april 2014. Hoewel dit recreatiepark in het besluit niet met zoveel woorden wordt genoemd, is dit park wel opgenomen in de bij het besluit gevoegde lijst met verstrekte dossiers. Hieruit blijkt dat verweerder de gevraagde informatie heeft verstrekt.

De rechtbank overweegt dat eiseres in beroep niet heeft kunnen aangeven welke stukken zich onder verweerder zouden bevinden, maar niet openbaar gemaakt zouden zijn.

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het niet nemen van een besluit naar aanleiding van haar Wob-verzoeken van 4 februari 2014, is derhalve ongegrond.

De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder geen dwangsom heeft verbeurd.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is derhalve ongegrond.

Ten aanzien van het door eiseres ingediende bezwaarschrift tegen het besluit van 28 januari 2014 overweegt de rechtbank het volgende.

Het besluit van 28 januari 2014 is een beslissing op de door eiseres ingediende Wob-verzoeken van 20 januari 2014. Dit verzoek is bij partijen ook bekend onder nummer **2014018034**.

De rechtbank overweegt dat verweerder het Wob-verzoek heeft ingewilligd, doch daarbij de perceelaanduidingen onzichtbaar heeft gemaakt, omdat deze herleidbaar zouden zijn naar identificeerbare natuurlijke personen.

Eiseres heeft in haar bezwaarschrift aangevoerd dat verweerder de perceelnummers reeds naar aanleiding van een eerder door haar ingediend Wob-verzoek heeft verstrekt en dat het besluit daarom niet deugdelijk is gemotiveerd.

De rechtbank is van oordeel dat eiseres geen rechtens te beschermen belang heeft bij haar bezwaar (beroep) tegen genoemd besluit, nu is voldaan aan hetgeen zij heeft verzocht in haar Wob-verzoek, te weten openbaarmaking van de door haar gevraagde informatie. Dit betekent dat verweerder geheel aan haar verzoek is tegemoet gekomen. Eiseres heeft dan ook geen belang bij een inhoudelijke beoordeling van het bezwaar (c.q. beroep).

Het beroep van eiseres, voor zover gericht tegen het besluit van 28 januari 2014, is derhalve ongegrond.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar bezwaarschrift wordt het volgende overwogen.

Op grond van artikel 4:17, eerste lid, van de Awb verbeurt het bestuursorgaan, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Op grond van artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onderdeel c, van de Awb, is geen dwangsom verschuldigd indien de aanvraag kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is.

Uit artikel 7:14 van de Awb volgt dat artikel 4:17 van de Awb van overeenkomstige toepassing is op de besluitvorming in bezwaar.

De rechtbank is van oordeel dat op voorhand duidelijk was dat het bezwaar van eiseres geen kans van slagen had, nu op voorhand duidelijk was dat dit niet tot gegrondverklaring kon leiden.

Nu het bezwaar (beroep) kennelijk ongegrond is, is verweerder ingevolge artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onderdeel c, van de Awb, geen dwangsom verschuldigd.

Ook het beroep tegen de weigering een dwangsombesluit te nemen is derhalve ongegrond.

Eiseres heeft voorts een drietal verzoeken om informatie die alle betrekking hebben op huisje 82 in recreatiepark de Poldertuin, aan het Oosteinde 11, kadastraal bekend gemeente Moordrecht. Deze verzoeken zijn bij partijen ook bekend onder de nummers **2013137660**, **2014018116** en **2014023965**.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat bij besluiten van 23 januari 2014 en 31 januari 2014 op de verzoeken met betrekking tot de nummers 2013137660 en 2014018116 is beslist en dat de stukken met betrekking tot nummer 2014023965 aan eiseres op 17 april 2014 persoonlijk zijn overhandigd. Daarbij is de gevraagde informatie, voor zover aanwezig in de archieven, aan eiseres verstrekt.

De rechtbank overweegt - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA2018) - dat wanneer een bestuursorgaan na onderzoek stelt

dat een bepaald document niet onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, het in beginsel aan diegene die om informatie verzoekt is om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

Verweerder heeft te kennen gegeven dat onder hem geen andere documenten berusten dan de documenten die reeds aan eiseres zijn verstrekt. De rechtbank overweegt dat deze mededeling niet ongeloofwaardig overkomt en dat eiseres het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op haar verzoek van 31 januari 2014 wordt het volgende overwogen.

Verweerder heeft erkend dat niet tijdig een beslissing is genomen, maar stelt dat de informatie, voor zover aanwezig in de archieven, op 17 april 2014 persoonlijk aan haar is overhandigd.

Ingevolge artikel 8:55c van de Awb stelt de rechtbank indien het beroep gegrond is desgevraagd tevens de hoogte van de ingevolge afdeling 4.1.3 verbeurde dwangsom vast.

Indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven verbeurt het bestuursorgaan ingevolge artikel 4:17, eerste lid, eerste volzin, van de Awb aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen. Ingevolge het tweede artikellid bedraagt de dwangsom de eerste veertien dagen € 20,00 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 30,00 per dag en de overige dagen € 40,00 per dag. Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Eiseres heeft verweerder bij brief van 28 maart 2014 in gebreke gesteld.

Verweerder is na deze ingebrekestelling ingevolge artikel 4:17, derde lid, van de Awb een dwangsom verschuldigd met ingang van 14 april 2014, de dag waarop twee weken zijn verstreken na het ontvangen van de ingebrekestelling, tot 17 april 2014. Dit is de laatste dag waarover de dwangsom wordt verbeurd. De rechtbank stelt de door verweerder verbeurde dwangsom vast op € 80,00 (zegge: tachtig euro).

De rechtbank acht het beroep, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit in de zaak 2014023965, gegrond, en stelt daartoe de door verweerder verbeurde dwangsom op vorengenoemde wijze vast.

Ten aanzien van de door eiseres tot verweerder gerichte ingebrekestellingen tot het nemen van een dwangsombesluit overweegt de rechtbank dat het nemen van een dwangsombesluit geen beschikking op aanvraag in de zin van artikel 4:17, eerste lid, van de Awb is en verweerder dientengevolge niet krachtens die bepaling een dwangsom kan verbeuren wegens het niet tijdig nemen van een dwangsombesluit. De rechtbank verwijst daartoe naar de uitspraak van de AbRS van 16 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1290.

Er zijn geen voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten.

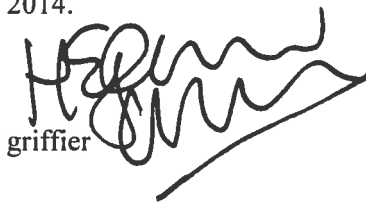
Omdat de rechtbank het beroep (deels) gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt.

Beslissing

De rechtbank:

- stelt de door verweerder in verband met het niet tijdig beslissen inzake het verzoek met nummer 2014023965 verbeurde dwangsom vast op € 80,00 (zegge: tachtig euro);
- verklaart het beroep in zoverre gegrond;
- verklaart het beroep ongegrond voor zover meer of anders is gevorderd;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 165,- aan eiseres te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D. Allewijn, rechter, in aanwezigheid van mr. H.G. Egter van Wissekerke, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 16 december 2014.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

23 DEC. 2014

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.